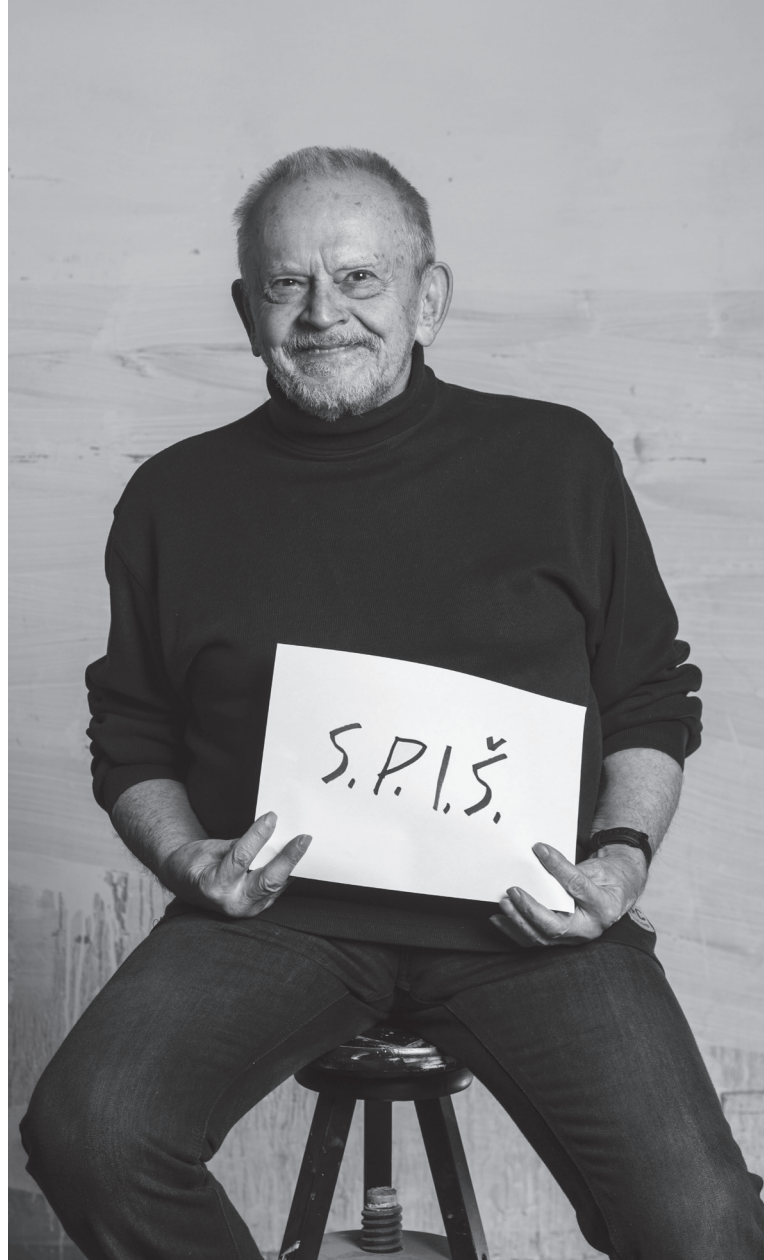

Vladimír POPOVIČ

Vladimír Popovič sa narodil 27. 11. 1939 vo Vysokej nad Uhom na Zemplíne. Celé svoje detstvo prežil na Spiši, odkiaľ pochádza rodina jeho deda Gustáva Popoviča (Vyšný Slavkov). Bolo to Spišské Podhradie, Hniezdne, a neskôr Kežmarok, ktoré rezonujú v jeho tvorbe. V roku 1954 odchádza do Bratislavy študovať na Školu umeleckého priemyslu, ktorá zásadne určí jeho celoživotné smerovanie. V rokoch 1959 až 1965 pokračuje na Vysokej škole výtvarných umení (profesori Dezider Milly, Peter Matejka) a na Akadémii výtvarných umení v Prahe. V rokoch 1960 a 1961 zakladá s Elom Havettom Divadlo obrazov, kde režiruje hru „Malý princ“ (podľa Exupéryho), ktorú oživuje scénickými prvkami s použitím živých hercov, tieňohry a rekvizít, ktoré sa neskôr objavili ako dôležité súčasti jeho tvorby. Je jedným z prvých v slovenskom výtvarnom umení, ktorý ako samozrejmý používa a zapája do malby papier a vlastné texty. Vytvára tak v polovici 60. rokov 20. storočia trojdimenzionálne papierové „krkváže“, vo forme závesných objektov, alebo ako súčasť svojich „Akcii pre 4 oči“, tým sa svojou tvorbou zaraďuje medzi budúcich akčných umelcov a konceptualistov. V rokoch 1965 a 1967 má v Bratislave prvé autorské výstavy (kurátorka Iva Mojžišová). Vydáva vlastnú bibliofíliu „Oblečená Mája“ (1967), za ktorú dostáva Cenu osamelých bežcov. V roku 1968 má účasť na príprave medzinárodnej výstavy Danuvius v Bratislave (kurátor Ľubor Kára), kde aj vystavuje. Jeho nezameniteľná autorská poetika sa neskôr uplatňuje vo filme „Slávnosť v botanickej záhrade“ (1969), režiséra Ela Havettu, kde bol autorom výtvarnej koncepcie (cena Strieborná siréna, Sorrento). V roku 1970 bol pozvaný na akciu Polymúzický priestor v Piešťanoch (kurátor Ľubor Kára), kde pri hoteli Magnólia umiestnil 8 m vysokú „Veľkú gumipušku“, namierenú na tieňohru schodiska hotela.

Na začiatku 70. rokov 20. storočia používa pop-artový znak a neskôr prechádza k expresívne ladenej malbe, uplatňujúc rýchle-spontánne, maliarske gesto. V 80. rokoch postupne uberať z farebnosti a sivá farba sa stala dominantnou. Jeho tzv. „šedáky“ vystihujú jasný osobný a umelecký postoj k obdobiu „normalizácie“. V 90. rokoch sa v jeho malbe posilňuje racionálna zložka tvorby. Ak v jeho dovtedajšej tvorbe dominovala figúra, tak teraz aj malý, zdanlivo bezvýznamný predmet sa stáva dôležitým a rovnocenným znakom. Stali sa z nich znaky jeho „abecedy“.

Do nežnej revolúcie žil ako slobodný umelec, mimo záujmu oficiálnej kritiky. Po roku 1989 sa jeho tvorbe dostalo uznania a intenzívneho vystavovania doma

Z archívu autora

About artist

a v zahraničí. Počas celého roku 1990 usporiadal svoju prvú retrospektívnu výstavu „Od jari do leta“ (konceptcia Iva Mojžišová), ktorá začala v Galérii umelcov Spiša v Spišskej Novej Vsi, pokračovala v Levoči, Banskej Bystrici, Košiciach a skončila v Umeleckej Besede v Bratislave. Bol pozvaný učiť na Vysokú školu výtvarných umení v Bratislave, kde viedol multimediálny ateliér K.R.E.S.BA na katedre grafiky a kde pôsobil do roku 2007. V roku 1993 bol vymenovaný za profesora. V roku 2002 sa v Slovenskej národnej galérii predstavil Veľkou retrospektívnou výstavou (konceptcia Zora Rusinová) a v roku 2010 autorskou výstavou „Déja vu“ v Danubiana Meulensteen Art Museum Bratislava. V roku 2011 mu bola udelená Hlavná cena Tatra banky.

Bohatý tvorivý život Vladimíra Popoviča sa ukončil 20. apríla 2025. Jeho diela sa nachádzajú vo významných domácich a zahraničných verejných a súkromných zbierkach.